

Fővárosi Ítéltábla
12.Bf.355/2016/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2017. február 14. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt vádlott neve ellen indított büntetőügyben a **Székesfehérvári Törvényszék** 2016. szeptember 22. napján kihirdetett **7.B.11/2016/6.** számú ítéletét **megváltoztatja** akként, hogy:

a szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát egyezően 4 (négy) évre **súlyosbítja.**

Egyebekben az első fokú ítéletet **helybenhagyja.**

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 27.808.- (huszonhétézer-nyolcszáznyolc) forint bűnügyi költség megfizetésére, külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság vádlott neve vádlottat 1 rendbeli folytatólagosan megvalósított testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (4) bekezdés b) pont] és 1 rendbeli testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (6) bekezdés b) pont] miatt - halmazati büntetésül 2 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A börtönbüntetésbe beszámította a vádlott által 2015. július 29. napjától 2015. december 15. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt, és úgy rendelkezett, hogy kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott szülői felügyeleti jogát a 2015. június 9. napján született sértett neve tekintetében megszüntette. A vádlottat 1 rendbeli testi sértés büntettének kísérlete [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] miatt emelt vád alól felmentette. Kötelezte 142.859.- forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak.

Az első fokú ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, a részfelmentés miatt és a büntetés tartamának súlyosítása érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.990/2016/3. számú átiratában a tényállás III. pontjának a lehetséges eredménnyel, illetve az ehhez vezető magatartással való kiegészítése mellett, az első fokú ítélet megváltoztatását indítványozta, a vádlott bűnösségének további, 1 rendbeli a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettének kísérletében való megállapításával, és vele szemben a szabadságvesztés, valamint a közügyektől eltiltás tartamának felemelését.

A Legfőbb Ügyészség Büntető Bírósági Ügyek Főosztálya a 2016. december 9. napján kelt Bf.1361/2016/9. számú határozatával az ügyben, a másodfokú bíróság mellett működő ügyész feladatainak ellátására a Szegedi Fellebbviteli Főügyészséget jelölte ki.

A fellebbezési nyilvános ülésen a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség (ügyszámuk Bf.483/2016.) képviselője az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt emelt vád alól felmentette, mert a III. tényállásbeli cselekménynél, nem annak van jelentősége, hogy milyen erővel történt a végrehajtás - a csecsemő megrázása - hanem, hogy a csecsemő milyen korú volt és, hogy a feje nem volt alátámasztva. A megrázás ugyanis, eleve magában hordozza az életveszélyes sérülés lehetőségét. Ezért, a vádlott bűnösségének további, életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletében való megállapítása és a szabadságvesztés, valamint a közügyektől eltiltása tartamának súlyosbítása mellett, az első fokú ítélet megváltoztatását, egyebekben a helybenhagyását indítványozta.

A védőnek, a fellebbezési nyilvános ülésen kifejtett álláspontja szerint, a III. vádirati tényállás szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete kétséget kizáró módon nem nyert bizonyítást. Az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta, mellyel a vádlott is egyetértett.

Az ítélet tábla az ügyészi fellebbezést a súlyosításra irányulóan megalapozottnak találta.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a tárgyaláson tanúként kihallgatott [1.sz. tanú neve]-nek, a nyomozás során tett gyanúsítottai vallomását a hozzájárulása nélkül felolvasta és bizonyítékként felhasználta. A Be. 296. § (4) bekezdése szerint, ha a tárgyaláson tanúként kihallgatandó személyt az eljárás korábbi szakaszában gyanúsítottként vagy vádlottként hallgatták ki, a hozzájárulása nélkül a korábbi vallomása vagy vallomásának csak az a része ismertethető vagy olvasható fel, amelyre nem vonatkozik a 82. § (1) bekezdésében biztosított mentességi joga. Az elsőfokú bíróság [1.sz. tanú neve] tanú nyomozás során tett gyanúsítottai vallomását teljes egészében a tárgyaláson felolvasta anélkül, hogy a tanú hozzájárulását kérte volna (első fokú 5. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal és 9. oldal). Mivel a tanú a cselekmény elkövetésekor a vádlott élettársa volt, és a nyomozás során a körben tett vallomást, hogy a vádlott, a kiskorú sértettet mikor és milyen módon bántalmazta, megillette a Be. 82. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti mentességi jog. Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyaláson e mentességi jogaira a tanút figyelmeztette, aki a vallomástételt nem tagadta meg, viszont a nyomozati vallomásának felolvasásához a hozzájárulását nem kérte. Ezért az ítélet tábla, [1.sz. tanú neve] tanúnak a tárgyaláson felolvasott nyomozati vallomását a bizonyítékok köréből kirekesztette.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálv, egyébként az ítélet tábla az ügy érdemét érintő eljárási szabálysértést nem észlelt. A Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján, az iratok egybehangzó adataira figyelemmel, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészítette, illetőleg helyesbítette az alábbiak szerint:

vádlott neve vádlottal szemben a Székesfehérvári Városi Bíróság 11.TM.449/2011/2. számú végzésével alkalmazott próbára bocsátás 2014. május 9. napján eredményesen eltelt.

A III. tényállásból azt, hogy a vádlott idegességében megrázta a kiskorú sértettet, melynek hatására a feje alátámasztás nélkül néhányszor előre-hátra billent, mellőzte.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása hiánytalan, mely a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság eljárása során eleget tett tényfelderítési kötelezettségének. A cselekmények lefolyásával összefüggő lényeges tényeket a vádlott beismerő vallomására, a tanúvallomásokra és az igazságügyi orvosszakértő írásban és tárgyaláson előterjesztett véleményére alapította.

Az egybehangzó bizonyítékokra alapított I. és II., valamint a helyesbített III. tényállás így megalapozott.

A megállapított tényekből okszerűen következtetett a I. és II. cselekményekkel kapcsolatban a vádlott bűnösségére. Helyes e cselekményeknek az elsőfokú bíróság általi jogi minősítése is.

Viszont, az elsőfokú bíróság nem foglalt állást abban, hogy a kiskorú sértettet védekezésre vagy akaratnyilvánításra képtelen személynek tekintette-e, holott ezen körülmények mindkét cselekmény minősítő körülményei. Az ügyész mindkét cselekménnyel kapcsolatban a vádlottat védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett cselekménnyel vádolta. A Btk. 459. § 29. pontja szerint védekezésre képtelennek kell tekinteni azt is, aki helyzeténél vagy állapotánál fogva, ideiglenesen vagy véglegesen nem képes ellenállás kifejtésére. A bírói gyakorlatban a védekezési képesség a fizikai cselekvés lehetőségét jelenti, az akaratnyilvánítási képesség pedig azt, hogy megvan a helyes akaratképzés lehetősége. Amennyiben az akaratnyilvánítási képesség hiányzik az illető személy nem tudja a saját akaratát megformálni. Ebben az esetben pedig nyilvánvaló, hogy a védekezési képessége is hiányzik. A védekezési képesség hiánya viszont nem feltétlenül jelenti az akaratnyilvánítási képesség hiányát, csak akkor, ha a kikapcsolt akaratnyilvánítási képesség következménye (ilyen lehet az alvás, a bódultság állapota BH2014. 6.) Az ítélet tábla álláspontja szerint a csecsemő akaratnyilvánításra képtelen, és mint ilyen védekezésre képtelen is. Ezért, az I. és II. tényállásbeli cselekmények akaratnyilvánításra is képtelen, és védekezésre képtelen személy sérelmére is elkövetettnek minősülnek.

A III. tényállás vádirat szerinti elkövetési magatartása az, hogy a vádlott legalább egy alkalommal a síró csecsemőt a hóna alatt megragadva kiemelte a kiságyból, megrázta, aminek következtében a kiskorú sértett feje alátámasztás nélkül, többször előre-hátra **csapódott**, amitől sérülése nem keletkezett, de a koponyán belüli életveszélyes sérülés kialakulásának reális veszélye fennállt.

Az elsőfokú bíróság a vádlott, [1.sz. tanú neve] és [2.sz. tanú neve] tanúk nyomozás során és tárgyaláson tett ellentmondó vallomásai, valamint az igazságügyi orvosszakértő véleményére figyelemmel, a vádirati tényállást bizonyítottanak nem találta és azt állapította meg, hogy a vádlott idegességében megrázta a kiskorú sértettet, melynek hatására a feje alátámasztás nélkül előre-hátra **billent**. Az eltérő tényállásra alapítottan a vádlottat, az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt emelt vád alól, bizonyítottság hiányában felmentette.

E tényállással kapcsolatban három vallomás állt rendelkezésre:

- a vádlott vallomása, aki a tárgyaláson a cselekmény elkövetését tagadta, a nyomozás során azt vallotta, talán egyszer előfordult, hogy nem erősen megrázta a sértettet, azért a feje előre-hátra bukott, mert még nem tudta megtartani,
- [1.sz. tanú neve] tanú tárgyaláson tett vallomása - mivel a nyomozás során tett gyanúsítottai vallomása az eljárási szabálysértés miatt bizonyítékként nem vehető figyelembe - aki először azt vallotta, hogy a vádlott mindig fogta a kislány fejét majd, hogy egy-két alkalommal nem volt alátámasztva a feje amikor kivette a kiságyból, illetve kétszer volt amikor a felső testénél fogva rángatta,
- [2.sz. tanú neve] tanú vallomása, aki a nyomozás során azt vallotta, [1.sz. tanú neve]

elmondásából tudja, hogy a vádlott idegességében a babaágyat rugdosta, de megrázásról nem vallott, a tárgyaláson pedig, hogy csak ő gondolt arra, hogy a kiságyban rángatta meg a gyereket, de végül nem tisztázták, hogy pontosan mi történt, ezután az ügyész kérdésére viszont azt mondta, egyszer panaszkodott [1.sz. tanú neve], amikor komolyan lehetett venni, hogy a vádlott külön-külön a babát is megrázta és a kiságyat is megrugdosta.

Az igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson történt meghallgatása után a vádlott és [1.sz. tanú neve] is úgy nyilatkozott, hogy a vádlott nem rázta meg a gyermeket.

Ilyen bizonyítékok mellett az ítélőtábla álláspontja szerint kétséget kizáró módon nem csak a vádirati, hanem az elsőfokú bíróság által megállapított elkövetési magatartás sem nyert bizonyítást. Ezért azt, az első fokú ítélet tényállásából mellőzte.

Kétségtelen, hogy a másodfokú bíróság a Be. 352. § (3) bekezdése alapján csak azokkal a tényekkel kapcsolatban értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amelyekre bizonyítást vett fel, kivéve, ha az iratok tartalma vagy ténybeli következtetés alapján a vádlottat az (1) bekezdés b) pontja alapján felmenti vagy az eljárást megszünteti. A jelen esetben a vádlottat nem a másodfokú, hanem az elsőfokú bíróság mentette fel, viszont az ítélőtábla a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján helyesbítette a tényállást, mivel a konkrét elkövetési magatartásra megnyugtató bizonyíték nem állt rendelkezésre. Az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének megállapítása a helyesbített tényállás mellett sem jöhet szóba, tehát helyes e bűncselekmény alól a vádlott felmentése, de nem az elsőfokú bíróság, hanem az ítélőtábla általi indokolásból.

Az elsőfokú bíróság által számba vett bűnösségi körülmények helyesbítésre szorulnak.

A büntetlen előélet általában nem enyhítő körülmény azok javára, akikkel szemben korábban a bíróság próbára bocsátást alkalmazott (BKv. 56. II/1.). Ezért, az enyhítő körülmények köréből a büntetlen előéletet az ítélőtábla mellőzte. Ugyanakkor, csak a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás enyhítő körülmény (BKv. 56. II/11.), és mivel a vádlott a terhére megállapított bűncselekményekben a bűnösségét is beismerte, ez az enyhítő körülmény.

A védekezésre képtelen sértett sérelmére elkövetés helyett súlyosító körülmény a cselekmények kétszeres minősülése, és mivel csak a kettőnél több bűncselekmény halmazata értékelhető súlyosítónak (BKv. 56. III/6.), a halmazatot is mellőzte.

A vádlottal szemben halmazati büntetesként kiszabható szabadságvesztés 1 évtől 7 év 6 hónapig terjedő, a középérték 4 év 3 hónap. Az elsőfokú bíróság által, a törvényi minimumot alig meghaladó két év szabadságvesztés aránytalanul enyhe. A saját gyermekét, a csecsemőkorú sértettet rendszeresen bántalmazó, és vele szemben embertelen magatartást tanúsító elkövetővel szemben a törvény szigorát kell alkalmazni. Ezért az ítélőtábla a vádlott szabadságvesztésének tartamát a középértéket megközelítő négy évre súlyosbította. Az így kiszabott szabadságvesztés lesz alkalmas arra, hogy a vádlottat és másokat is, ilyen és hasonló jellegű bűncselekmények elkövetésétől visszatartsa. Ennek megfelelően, ezzel arányban 4 évre súlyosbította a közügyektől eltiltás tartamát is.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a fentiek szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával 27.808.- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel, a Be. 338. § (1) bekezdése

alapján kötelezte.

Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a közügyektől eltiltás tartamára elmulasztotta felhívni a Btk. 61. § (1) bekezdését és a 62. § (1) bekezdését, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására a Btk. 92. § (2) bekezdését, szükségtelenül hívta fel a Btk. 83. § (2) bekezdését, és a szülői felügyeleti jog megszüntetésére vonatkozóan, nyilvánvaló elírás miatt, tévesen hívta fel a Be. 36. §-át a Be. 336. §-a helyett. Ezért e jogszabályi felhívásokat ezennel pótolta, illetve helyesbítette.

Szeged, 2017. február 14.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Nikula Valéria s. k.
előadó bíró

Dr. Katona Tibor s. k.
bíró

A Fővárosi Ítéltábla 12.Bf.355/2016/9. számú ítélete és a Székesfehérvári Törvényszék 7.B.11/2016/6. számú ítéletének, a jelen ítélettel meg nem változtatott része, a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2017. február 14.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke